

[Hanne Severinsen]

skulle gribes ind, nemlig ved at se på de gældende regler for at vurdere, hvilke personer der bliver optaget i hjemmeværnet, og hvordan man udleverer våben og ammunition.

Det er det, der er behov for, det er det, som situationen kunne bære, og det er ikke udtryk for nogen panikhandling, ikke udtryk for, at man, bare fordi en sag omtales, benytter sig af lejligheden til at gøre sig bemærket.

Den 15. december får vi en rapport, og så vil vi kunne se, om man kan skærpe bestemmelserne nogle steder og reparere lidt på nogle af de problemer, der øjensynlig kan opstå. Men jeg deler hr. Hjortnæs' opfattelse af, at er der tale om dybt ulykkelige personer, er det jo ikke spørgsmålet om, hvilke våben de har. Det, vi skal huske, er, at når nogen er kommet til skade eller er blevet dræbt med et våben, som ikke er fra hjemmeværnet, står der ikke i nogen overskrifter, at dette skete, fordi det ikke var et hjemmeværnsvåben.

Der sker jo fantastisk mange andre ting med jagt- og sportsvåben, og det er jo også svært at forebygge; det har noget at gøre med, at der indimellem sker tragiske hændelser, som får folk til at reagere i panik. Men det har jo ikke noget med hjemmeværnet at gøre, og vi skal i hvert fald ikke ødelægge hjemmeværnet af den grund. Det har måske nok i nogen grad været forslagsstillernes ærinde; i hvert fald føler jeg ikke, det er af kærlighed til hjemmeværnet, at SF har fremsat dette forslag, som vi afviser.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak til ministeren for hans utrolig sobre og pæne gennemgang af hjemmeværnets grundideer, hvorfor vi har et hjemmeværn, og hvor utrolig nødvendigt det er. Dernæst vil jeg sige: Ja, o.k., her har vi det sidste nye angreb på dansk forsvars- og sikkerhedspolitik rettet af SF. Det er ikke noget, der kommer bag på os, men SF mener altså, at de 15 mord, der er foregået inden for knap 12 år, er så rystende et tal, at SF vil lave om på hele forsvars- og sikkerhedspolitikken for Danmark. For det er jo det, der er tale om. Jeg ved godt, at der i disse fine tal står, at der er sket 77 drab i tiden fra 1968 til 22. september 1989 – men der er tale om, at de 62 er selvmord, og begår man selvmord på den ene eller anden måde, er det altid en dybt tragisk handling, men jeg tror sådan set, at man på det tidspunkt er lige-

glad med, om man er medlem af hjemmeværnet, om man er medlem af en jagtforening eller man kun kan finde den gasovn, som SF sikkert vil være med til at tvinge ind i alle beboelser.

Så kommer SF med det geniale forslag, at vi bare kan lægge det hele i depoter; det er meget nemmere, og det vil være let tilgængeligt.

Jamen det har SF da så inderlig ret i, og når de ikke ligger i depotet, er det just, fordi det dér er alt for nemt og let tilgængeligt – ikke for hjemmeværnsfolk, for dem er det faktisk ret besværligt – men for eventuelle indbrud, for mennesker, som vi ikke synes skal have våben. Netop derfor er det sådan en god idé, at hver eneste hjemmeværnsmand i Danmark har sit eget våben hjemme, hvis han eller hun har lyst, for man må ikke glemme, at man faktisk kan sige nej tak og bede om at få våbenet opbevaret på depot, hvis man synes, at ens hjem ikke er sikkert nok.

Jeg tror, det vigtigste for dansk hjemmeværn er, at vi har våben og ammunition lige ved hånden, for det gør ethvert angreb på Danmark til en totalt uberegnelig sag. Jeg tror, alle vil give mig ret i, at ingen kan forudse, hvordan den enkelte hjemmeværnsmand vil reagere den dag, han får at vide, at det er nødvendigt at reagere.

Jeg behøver vel ikke at sige, at Fremskridtspartiet går stærkt imod dette sidste nye anslag mod forsvaret.

Jørgen Estrup (RV):

Som andre har været inde på, er det givetvis de tragiske begivenheder i august måned, som er baggrunden for dette beslutningsforslag, og det er efter min mening meget velbegrunderet, at det uhyggelige forløb har givet anledning til overvejelser om, hvorvidt hjemmeværnets forhold nu var ordnet på den rigtige måde, og det er jo lige præcis det, som forsvarsministeren tidligere har gjort rede for.

Jeg synes måske nok, at hr. Jens Thoft her med SF's beslutningsforslag viser en meget konsekvent – næsten sædvanlig konsekvent – fremgangsmåde ved at finde en så firkantet løsning som muligt på et klart problem. Hvorfor lede efter en let løsning, hvis man kan finde en vanskelig, og det synes jeg faktisk den udpegede løsning er.

Der er ingen tvivl om, som det også fremgår af beslutningsforslaget, at depoter kræver ganske store foranstaltninger både til oprettelse og